

Sygn. akt IX W 1724/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniach 20 czerwca 2016 r. i 27 lipca 2016r. sprawy

W. P. (1)

s. S. i G. z domu K.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 06.03.2016r. o godz. 16.15 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) kierując samochodem m – ki P. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A – 7 „ustęp pierwszeństwa przejazdu” i nie udzieli pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m – ki B. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia i uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z § 5 ust 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

ORZEKA:

I. **obwinionego W. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **86§1kw** skazuje go na **karę 400,- (czterystu) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 40,- (czterdzieści) złotych i kosztami opinii biegłego w kwocie 639,40 (sześćset trzydzieści dziewięć 40/100) złotych .**

IX W 1724/16

UZASADNIENIE

Obwiniony **W. P. (1)** mieszka w O.. Otrzymuje świadczenie emerytalne w wysokości (...) złotych. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. W przeszłości nie był karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 33).

W dniu 06 marca 2016 r. około godz. 16:15 obwiniony poruszał się pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) ul. (...) w kierunku skrzyżowania z ul. (...). Ulicą (...) od strony ul. (...) pojazdem marki B. (...) o nr rej. (...) poruszał się pokrzywdzony M. B. (1) wraz z żoną D. B. (1) zajmującą miejsce pasażera z przodu pojazdu. Ulica (...) posiada pierwszeństwo przejazdu wobec ul. (...) i oznakowana jest znakami pionowymi D-1. Przed wjazdem na skrzyżowanie

od strony ul. (...) umieszczone są znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa”. Obwiniony W. P. wjeżdżając na skrzyżowanie nie zastosował się do znaku A-7 i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu. Obwiniony wjechał na skrzyżowanie, gdy znajdował się tam już pojazd kierowany przez pokrzywdzonego. M. B. widząc pojazd obwinionego, który wjechał na skrzyżowanie podjął manewry obronne, zwolnił oraz odbił kierownicą w lewą stronę. Mimo manewrów podjętych przez pokrzywdzonego M. B. doszło do bocznego zderzenia pojazdów i ich uszkodzenia. Po zderzeniu kierujący wysiedli z pojazdów i po krótkiej wymianie zdań, z uwagi na brak porozumienia ze sobą zawiadomili o zdarzeniu policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji nałożyli na obwinionego mandat karny kredytowany w wysokości 400 złotych uznając iż to on ponosi odpowiedzialność za zderzenie pojazdów. Obwiniony skorzystał z prawa odmowy przyjęcia mandatu karnego.

W wyniku zderzenia w samochodzie marki B. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległ prawy bok pojazdu: otarty i wgięty został błotnik przedni prawy, otarty zderzak przedni w prawym narożniku, otarta obręcz aluminiowa oraz opona prawego przedniego koła. Natomiast w samochodzie marki P. (...) o nr rej. (...) uszkodzeniu uległ lewy bok pojazdu: wgięte i zarysowane drzwi przednie lewe, zarysowane poszycie lewe za lewymi przednimi drzwiami, zarysowany lewy próg pod lewymi przednimi drzwiami, otarte nadkole lewego przedniego błotnika.

(dowód: notatka urzędowa k. 3, szkic miejsca zdarzenia k. 4, protokół oględzin pojazdu P. (...) nr rej. (...) k. 5, protokół oględzin pojazdu B. (...) nr rej. (...) k. 6, płyta (...) ze zdjęciami k. 27, opinia biegłego E. R. k. 49-62, zeznania biegłego E. R. k. 67, zeznania pokrzywdzonego M. B. k. 10, k. 45v., zeznania pokrzywdzonej D. B. k. 45v.)

Wobec powyższego W. P. (1) został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

W toku przeprowadzonego postępowania obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, iż zbliżając się do skrzyżowania widział nadjeżdżający samochód pokrzywdzonego jednak zatrzymał się on przed przejściem dla pieszych i nie wjeżdżał dalej na skrzyżowanie. Podkreślił, że wewnątrz samochodu kierowca żywo gestykułował jakby nie wiedział gdzie ma jechać. Obwiniony wyjaśnił, iż nie był pewien co zrobi pokrzywdzony i jak pojedzie. W. P. zaznaczył iż nie wjechał na skrzyżowanie tylko zatrzymał się przed nim aby przepuścić pieszego przechodzącego przez przejście dla pieszych na ul. (...) i cały czas obserwował pojazd pokrzywdzonego. W pewnym momencie gdy jeszcze stał zauważył, że pokrzywdzony jedzie wprost na niego. Obwiniony podkreślił, że w wyniku uderzenia jego stojący samochód został przesunięty aż w okolice przejścia dla pieszych.

Sąd nie podzielił wyjaśnień obwinionego albowiem są nielogiczne i pozostają w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi sprawie w tym z opinią biegłego E. R., zasadami logiki, doświadczenia życiowego i obowiązujących przepisów. Wyjaśnienia te zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Widoczna jest w nich próba umniejszenia winy obwinionego poprzez przeniesienie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na pokrzywdzonego M. B.. Twierdził on, iż to pokrzywdzony nie zachował szczególnej ostrożności przy przejeżdżaniu przez skrzyżowanie i nie był zdecydowany gdzie chce jechać.

Sąd w pełni podzielił zeznania pokrzywdzonego M. B. (1), który kierował pojazdem B.. Świadek wskazał, iż zbliżając się do skrzyżowania zauważył nadjeżdżający z prawej strony pojazd P., którego kierujący jechał w taki sposób jakby nie zamierzał ustąpić pierwszeństwa przejazdu. Pokrzywdzony zaznaczył, że widząc takie zachowanie zwolnił. M. B. zaznaczył, iż obwiniony zatrzymał się przed samym skrzyżowaniem jednak gdy znajdował się już na wysokości jego samochodu on ponownie ruszył wjeżdżając w jego samochód. Pokrzywdzony podkreślił, że widząc obwinionego wjeżdżającego na skrzyżowanie odbił w lewo jednak mimo to doszło do zderzenia pojazdów. Oba pojazdy w chwili zderzenia znajdowały się w ruchu. Zaznaczył, że obwiniony jechał z młodym pasażerem.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania S. B. (1), podróżującej z pokrzywdzonym. Świadek zaznaczył, że pokrzywdzony jechał powoli gdy nagle z prawej strony na skrzyżowanie wjechał biały bus i zatrzymał się już na skrzyżowaniu. S. B. podkreśliła, że pokrzywdzony jeszcze zwolnił widząc zachowanie kierującego busem. Ponadto wskazała, iż obwiniony

jechał z pasażerem, jednak nie był to mężczyzna przesłuchiwany w toku rozprawy. Potwierdziła to będąc dwukrotnie pouczona o odpowiedzialności z art. 233 kk. Wskazała, różnice w wyglądzie obu mężczyzn.

Sąd w pełni podzielił zeznania wskazanych powyżej pokrzywdzonych ponieważ są jasne, spójne i logiczne oraz korespondują ze sobą. Pokrzywdzeni w jasny i logiczny sposób przedstawili przebieg zdarzenia.

Wersja zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzonych znajduje potwierdzenie także w opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych E. R.. Biegły po zapoznaniu się z materiałami zgromadzonymi w sprawie oraz oględzinach miejsca zdarzenia ustalił, iż obwiniony poruszający się pojazdem P. (...) wykonał manewr wjazdu na skrzyżowanie z ulicy podporządkowanej na ulicę z pierwszeństwem przejazdu bez zachowania należytej ostrożności, nie udzielając pierwszeństwa nadjeżdżającemu z jego lewej strony obiektywnie widocznemu pojazdowi pokrzywdzonego. To nieprawidłowe zachowanie obwinionego i wjazd z drogi podporządkowanej na ulicę z pierwszeństwem przejazdu był bezpośrednią przyczyną zdarzenia, obwiniony stosowaną techniką i taktyką jazdy przyczynił się do zaistnienia zdarzenia. Biegły wskazał, że taki przebieg zdarzenia koresponduje także z charakterem i rozmiarem uszkodzeń ujawnionych w obu pojazdach oraz ich usytuowaniem pokolizyjnym widocznym na zdjęciach. Biegły wykluczył aby pojazd obwinionego w chwili zdarzenia stał i został przemieszczony przez pojazd obwinionego. Zaznaczył, iż taka sytuacja wskazana przez obwinionego jest niemożliwa z uwagi na ograniczoną prędkość pojazdu pokrzywdzonego, znaczną masę własną samochodu obwinionego i ograniczone uszkodzenia jakie ujawniono w obu samochodach. Biegły wskazał, iż aby mogło dojść do sytuacji wskazanej przez obwinionego na jego pojazd musiałby zadziałać impuls siły o znacznej wartości, co skutkowałoby także powstaniem uszkodzeń o znacznym rozmiarze, a takie nie zostały ujawnione.

Sąd w pełni podzielił treść opinii biegłego, bowiem jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, biegły w sposób pełny odpowiedział na pytania postawione przez Sąd a swoje stanowisko dodatkowo uzasadnił w toku rozprawy.

Z uwagi na powyższe okoliczności w ocenie Sądu nie sposób podzielić zeznań M. P., syna obwinionego, ponieważ nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w tym z treścią opinii biegłego. Świadek sam wskazał, iż słabo widzi i nie widział samochodu pokrzywdzonego. Zaprzeczył także aby S. B. znajdowała się na miejscu zdarzenia. W ocenie Sądu M. P. swoimi zeznaniami stara się chronić osobę bliską przed poniesieniem odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Ponadto mając na uwadze treść zeznań S. B. Sąd powziął poważne wątpliwości czy M.(...) obecny był na miejscu zdarzenia.

Sąd uznał obwinionego W. P. (1) za winnego tego, że w dniu 06.03.2016 r. o godz. 16:15 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) kierując samochodem m-ki P. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa przejazdu” i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m-ki B. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia i uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z 86 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Znamieniem warunkującym odpowiedzialność z art. 86 § 1 kw jest spowodowanie zagrożenia w ruchu drogowym poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności. Zagrożenie w ruchu drogowym w danej sytuacji niewątpliwie powstało z uwagi na zderzenie obu pojazdów i ich uszkodzenie. Poza tym do zdarzenia doszło na ulicy o dość dużym natężeniu ruchu zarówno samochodowego jak i pieszego w godzinach popołudniowego szczytu komunikacyjnego. Skrzyżowanie oznakowane jest znakami pionowymi oraz poziomymi. Oznakowanie jest wyraźne, czytelne i widoczne z daleka. Ulica (...) jest ulicą podporządkowaną wobec ulicy (...) i to na obwinionym ciążył obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu poruszającemu się z ulicą z pierwszeństwem. Obwiniony potwierdził, iż widział nadjeżdżający z lewej strony samochód pokrzywdzonego a wjechał ponieważ jego kierujący był niezdecydowany co do kierunku w jakim chce jechać. W ocenie Sądu obwiniony tym bardziej winien zachować ostrożność i umożliwić przejazd pokrzywdzonemu. Nie można wykluczyć iż kierujący tym pojazdem mógł nie znać miasta i poruszał się bardzo ostrożnie i wolno obserwując obowiązujące oznakowanie ulic.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Doświadczenie życiowe pokazuje, że kierowcy dopuszczają się takich zachowań nagminnie w ostatniej chwili wjeżdżając na skrzyżowanie, nie zwracając uwagi na innych uczestników ruchu. Zachowanie to zasługuje na szczególne potępienie, bowiem jest ono niejednokrotnie przyczyną groźnych w skutkach wypadków drogowych. Tym bardziej, że jak przyznał sam obwiniony wjeżdżając na skrzyżowanie na ul. (...) zaraz znajduje się przejście dla pieszych po których przechodziły akurat osoby piesze.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 złotych. Odpowiada ona stopniowi społecznej szkodliwości czynu, spełnia swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Wobec faktu skazania Sąd na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 2 1pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania, opłatą oraz kosztami opinii sporządzonej przez biegłego.